

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. G.**, bytem F., O., zast. JUDr. Jiřím Frajtem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 177, Valašské Klobouky, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. MPSV-UM/10273/13/4S-OLK, ve věci příspěvku na péči,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného shora, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 19. 4. 2013, čj. MPSV – UP/634158/13/4S – OLK, jímž byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč od prosince 2012.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu a nevypořádává se se všemi odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný vůbec neuvedl, ze kterých konkrétních podkladů a důkazů vycházel, co z nich zjistil a jak tato zjištění hodnotil, naopak se omezil jen na stručné konstatování, že byly pořízeny lékařské posudky. Posudek PK MPSV je rozhodujícím důkazem, není však důkazem jediným, neomylným a nezvratným. Proto musí žalovaný jasně a zřetelně uvést, které podklady shromáždil, které důkazy provedl, jaké konkrétní skutečnosti z nich zjistil a jak je hodnotil. Žalovaný se nepořádal s odvolací námitkou, že žalobce není schopen zvládat péči o zdraví, protože není ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. schopen dodržovat léčebný režim a používat k tomu potřebné léky – žalobce je přitom úplně hluchý, není schopen číst a bez cizí pomoci porozumět psanému textu. Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že žalobce zvládá opakující se situace a že je schopen se zacvičit na samostatné užívání léku. Už ale vůbec neřeší situaci, kdo a jak žalobci pomůže s tímto zacvičením. Život totiž nepřináší jenom užívání stále stejných léků v tomtéž množství a jejich podávání stejným způsobem. V současné době nezvládne žalobce použití žádného léku, který bude v budoucnu muset užívat za účelem dodržení stanoveného léčebného režimu. Žalovaný dále neodůvodnil vůbec závěr, proč žalobce je schopen zvládat péči o domácnost. Přestože se žalobce odvolal proti tomu, že není schopen zvládat orientaci a péči o zdraví, žalovaný v neprospěch žalobce a v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu rozhodl, že žalobce je schopen zvládat péči o domácnost. To bylo pro žalobce překvapivé a porušilo jeho legitimní očekávání. Žalovaný se nijak nevypořádal se závěrem posudkového lékaře OSSZ, že žalobce není schopen zvládat péči o domácnost. Oba posudky jsou stejné důkazy a podklady rozhodnutí, žalovaný se s rozporem mezi nimi nevypořádal, naopak uvedl, že posudkové závěry obou posudků jsou ve vzájemné korelaci. Dále žalobce namítl, že důkaz listinou – posudkem PK MPSV proběhl v rozporu s § 53 odst. 6 správního řádu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. 7 As 57/2010. Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, zda důkaz posudkem PK MPSV byl proveden při jednání nebo mimo ně anebo zda byl vůbec proveden. Pokud žalobce nemohl včas zjistit, jaká zjištění plynou z posudku, a nemohl se dokazování zúčastnit, byl zkrácen na svých právech. Žalobce namítl i to, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn a odkázal na § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. a na pravidla přezkumu odborných posudků podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 4 Ads 7/2010). Není zřejmé, proč posudková komise provedla jednání bez přítomnosti žalobce a nevyšetřila jej, přitom dospěla k opačným závěrům než posudkový lékař OSSZ. Podle žalobce je k opačnému závěru posudková komise oprávněna jen tehdy, pokud podklady sama provede a bezprostředně se s nimi seznámí. Podklady, ze kterých PK MPSV vycházela, nejsou úplně a přesvědčivé. Komise vycházela z ambulantního psychologického vyšetření Mgr. I. L. ze dne 21. 2. 2013, ačkoli tato lékařka nemá žádné zkušenosti s vyšetřením pacientů, kteří trpí úplnou hluchotou, proto nemohla žalobce řádně vyšetřit. PK MPSV nezohlednila všechny obtíže žalobce, které vyplývají z ambulantního neurologického vyšetření MUDr. E. H. ze dne 18. 2. 2013.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na průběh správního řízení a uvedl,

že PK MPSV provedla posouzení stupně závislosti bez přítomnosti žalobce a jeho zplnomocněného zástupce, protože neshledal důvod k osobnímu vyšetření a žalobce ani jeho zástupce nevyužili možnost zúčastnit se jednání komise. PK MPSV dospěla k závěru, že žalobce nezvládne tři ze základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci a osobní aktivity a je závislý na péči jiné fyzické osoby v prvním stupni. Žalovaný písemností ze dne 30. 7. 2013 informoval zástupce žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a zástupce této možnosti nevyužil, nenamítl provedení některého důkazu, aniž by navrhl provedení dalšího důkazu. K námitce nepřezkoumatelnosti a porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje veškeré podklady rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel – posudek PK MPSV, výsledek sociálního šetření a jejich hodnocení ve vzájemném vztahu. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalobce, že žalovaný vycházel pouze z posudku PK MPSV jako jediného neomylného a nezvratného důkazu. Podle žalovaného rozhodnutí vypořádalo se všemi odvolacími námitkami, neboť se vypořádalo jak s namítaným nezvládnutím základní životní potřeby orientace, která byla jako nezvládaná uznána, tak v oblasti péče o zdraví, kdy žalobce zvládá známé, resp. opakující se situace a při objektivně zjištěném intelektu je schopen se zacvičit na samostatné užívání léků. Není již však předmětem posouzení, zda, kdo a jak mu pomůže s tímto zacvičením. Podstatné je, že žalobce má dostatečnou mentální kapacitu na zvládnutí této základní životní potřeby, není prokázáno závažné pohybové postižení či porucha zraku. Námitku, že žalobce nezvládne použití žádného léku v budoucnu, nelze zohlednit, protože pokud nastane změna či zhoršení zdravotního stavu žalobce, může být nezvládnutí základních životních potřeb předmětem případného dalšího řízení o příspěvku na péči, v projednávaném řízení nelze skutečnosti, které by mohly nastat, předjímat. Požadavek na postup podle přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. pro účely průkazu osoby se zdravotním postižením nebyl pro projednávanou záležitost relevantní. Žalovaný odkázal na § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách. Žalovaný kontroval, že nepřezkoumával celé napadené rozhodnutí, ale pouze jeho soulad s řízením předcházejícím jeho vydání a správnost v rozsahu odvolacích námitek. Protože PK MPSV posoudila jinak než lékař OSSZ základní životní potřebu péče o domácnost, musel se tím žalovaný zabývat a odůvodnil, že nebyly zjištěny důvody, pro které by žalobce tuto potřebu nemohl zvládat. Žalovaný nerozhodl v neprospěch žalobce, protože napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný žalobce řádně vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí před jeho vydáním, této možnosti žalobce nevyužil, to nelze přičíst k tíži žalovaného. V tomto vyrozumění bylo uvedeno, že žalobce je osobou ve stupni závislosti I (lehká závislost), takže žalobce nemohl legitimně předpokládat uznání vyššího stupně. Žalovaný považoval posudek PK MPSV za úplný, objektivní a přesvědčivý, komise pracovala v řádném složení za účasti posudkového lékaře a psychiatra podle povahy tvrzených zdravotních potíží, po studiu a vyhodnocení shromážděné zdravotnické dokumentace, včetně neurologického vyšetření MUDr. E. H. ze dne 18. 2. 2013 a také výsledků sociálního šetření. PK MPSV dospěla po zhodnocení výsledků sociálního šetření a veškerých lékařských nálezů k závěru, že žalobce nezvládá tři základní životní potřeby – orientaci, komunikaci a osobní aktivity – avšak ostatní základní životní potřeby by měl být schopen zvládnout v přiměřeném standardu. Tyto závěry nejsou v rozporu s lékařskými nálezy, které měla PK MPSV k dispozici.

Komise se vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi a své závěry řádně zdůvodnila. Posouzení stupně závislosti nezávisí na volné povaze posudkové komise, ale musí odpovídat zákonem stanoveným kritériím podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. K námitce o provedení posouzení bez přítomnosti a vyšetření žalobce žalovaný uvedl, že posouzení se řídí zákonem č. 582/1991 Sb., ze kterého nevyplývá povinnost přizvat a osobně vyšetřit posuzovanou osobu, proto je vždy na uvážení posudkového lékaře, zda posuzovaného k vyšetření přizve. Nepřítomnost posuzovaného nemá vliv na přesvědčivost posudku, neboť přesvědčivost posudku je nezávislou kategorií (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, čj. 4 Ads 82/2011-44).

[4] Žalobce s ohledem na to, že dosavadní posudky byly v rozporu, přičemž ani jeden není nadán vyšší důkazní silou, navrhl s odkazem ohledně vad při dokazování na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010, ustanovení znalce. Žalobce dodal, že správní řád pojem „seznámení se s podklady rozhodnutí“ vůbec nezná (obdobně viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, sp. zn. 7 A 59/99).

[5] Vzhledem k námitkám žalobce a ke skutečnosti, že právní řád neumožňuje opětovné posouzení stupně závislosti prostřednictvím jiné posudkové komise MPSV, ustanovil k návrhu žalobce soud znalce MUDr. V. L.. Ten podal posudek dne 1. 5. 2014. Protože žalobce namítl podjatost znalce, neboť je podle karty znalce (evidence na www.justice.cz) zaměstnancem jiné PK MPSV, a navrhl ustanovení nezávislého znalce MUDr. Tibora Vicsápiho, soud vyhověl návrhu žalobce a ustanovil tohoto znalce.

[6] Podle posudku MUDr. V. L., znalce z oboru zdravotnictví, se specializací posudkové lékařství, žalobce je od dětství sledován pro perinatální encefalopatii (raná dětská mozková obrna v důsledku poškození mozku před porodem, při porodu či krátce po porodu) s opožděným psychomotorickým vývojem, mikrocefalií (menší velikost hlavy), jistou psychickou retardací (IQ v nižším pásmu normy, IQ = 79), kvadruhypotonií s větším postižením levostranných končetin (nižší svalové napětí, ochablost svalstva), přičemž koncové části levostranných končetin (noha a ruka) vykazují flekční lehčí deformitu, levá ruka nezvládá úkony vyžadující jemnou motoriku. Jiné významnější ochrnutí (paréza) není popisované. Od dětství je u žalobce přítomna praktická hluchota, pro kterou se nenaučil srozumitelně mluvit. Žalobce trpí zrakovou vadou (myopií), nosí brýle do dálky – 3D. Jsou přítomny lehčí statické změny páteře (skoliosa, zvýrazněná Th kyfóza) působící občasné bolesti. Asi před 11 lety se objevily noční epileptické záchvaty s nepravidelnou frekvencí s křečemi končetin a někdy i s pokousáním jazyka. Od zahájení protiepileptické terapie (karbamazepin) je stav kompenzován, dle novější dokumentace se jeden záchvat vyskytl dne 27. 7. 2013. Žalobce je absolventem SOU na Sv. Kopečku, pracuje na částečný úvazek v ústavu pro neslyšící jako pomocná síla v kuchyni. Do práce jezdí MHD. V dokumentaci je zmínka o přiznané invaliditě I. stupně (rozhodnutí o přiznání invalidity v dokumentaci není založeno). Posuzovaný má mentální schopnosti v nižším pásmu normy, je orientovaný osobou, místem, časem i situací.

Netrpí duševním onemocněním. Orientace zrakem je snížená, s korekcí brýlemi dostačující. Kardiopulmonálně je kompenzovaný. V popředí obtíží je praktická hluchota obou uší, ústní komunikace není schopen ani s naslouchadly. Vzhledem ke skutečnosti, že porucha sluchu je přítomna již od útlého věku, je řeč posuzovaného nesrozumitelná. Domlouvá se znakovou řečí. Je schopen číst a psát. Celková fyzická kondice je oslabená, ale dostačující pro výkon fyzických aktivit základních životních potřeb (ZŽP). Levá horní končetina, zejména její koncová část (ruka, prsty) je v částečném flekčním postavení (zohnutí v lokti, zápěstí, prstů), je narušena jemná motorika levé ruky. Podstatnější ochrnutí končetin není přítomno. Páteř má narušenou statiku ve smyslu skoliosy a zvýraznění hrudního oblouku. Trpí na občasně bolesti zad bez neurologických komplikací. Epilepsii i přes popisovaný záchvat dne 27. 7. 2013 lze považovat za dobře kompenzovanou při zavedené medikaci. Pohybuje se samostatnou, stabilní chůzí bez opory, lze dovozovat, že chůze je limitována pro překonávání velkých vzdáleností. U posuzovaného lze prokázat těžkou až úplnou poruchu funkčních schopností sluchu. Aktivit odvislé od funkce tohoto smyslového orgánu nezvládá. Z uvedeného důvodu za nezvladatelnou je nutné označit ZŽP „orientace“, kdy nezvládá rozeznávání sluchem a dále ZŽP „komunikace“, jelikož není schopen se porozumět mluvenou řečí. Ztráta sluchu vede rovněž k nezvládání ZŽP „osobní aktivity“, jelikož je omezen ve vstupování do vztahů s jinými osobami, je omezen ve volbě zaměstnání, volnočasových aktivitách a ve vyřizování svých záležitostí. Sluchová vada nevede k nezvládání ostatních životních potřeb, jelikož u většiny aktivit obsažených v těchto ZŽP není sluchová orientace nutná. V několika zbývajících aktivitách, při kterých se zdravý člověk částečně orientuje i s pomocí sluchu, např. při vaření, používání dopravních prostředků apod. nelze tuto vadu a omezení z ní vyplývající považovat za natolik významnou, aby uvedené aktivity vylučovala či vedla k jejich výkonu pod hranicí akceptovatelného standardu. Rovněž další výše popsaná zdravotní postižení nevedou k neschopnosti výkonu dalších ZŽP, jelikož posuzovaný je dostatečně orientovaný zrakem, je schopen samostatné chůze bez opory a dostatečně ovládá horní i dolní končetiny. Částečně je omezen narušenou funkcí levé ruky pro úkony vyžadující jemnou motoriku, což je komplikace vedoucí ke složitějšímu výkonu některých aktivit, ale nikoliv k neschopnosti jejich výkonu či podstatnému omezení výkonu pod přijatelný standard. V této souvislosti je vhodné připomenout, že dle vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve znění platném pro posuzované období je v § 1 bodě 4 uvedeno „za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké...“, přičemž postižení levé horní končetiny rozhodně nelze takto charakterizovat. Dále je třeba vzít v úvahu, že schopnost výkonu ZŽP se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí s předpokladem používání facilitátorů, vhodného vybavení domácnosti apod. Z dříve vypracovaných posudků vyplývá, že na podkladě posouzení OSSZ posuzovaný splnil nárok na příspěvek na péči I. stupně. Platnost byla stanovena od 1. 12. 2012 do 30. 11. 2023. Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce bylo podáno odvolání. Další posudek vypracovala PK MPSV v Ostravě se stejným závěrem, platnost byla stanovena od 1. 12. 2012 do 30. 11. 2018 a ve stejném výsledku znělo i rozhodnutí MPSV. Oba posudky uznávají tři ZŽP jak nezvládnutelné. Shodují se na dvou ZŽP – „komunikace“ a „osobní aktivity“, OSSZ dále uznává ZŽP „péče o domácnost“, zatímco PK MPSV uznává neschopnost výkonu ZŽP „orientace“. Dle zjištění znalce

zdravotního stavu posuzovaného nelze prokázat zdravotní postižení, které by bránilo v „péči o domácnost“. OSSZ zde nesprávně aplikovala posudková kritéria. Sociální šetření udává, že matka chystá stravu, provádí veškeré domácí práce a dohlíží nad užíváním léků. To je jistě možné, ovšem uvedené nikterak neprokazuje, že by posuzovaný tyto aktivity nebyl sám schopen provést. Jelikož není medicínský důvod k neschopnosti provádět uvedené aktivity, lze tyto činnosti prováděné matkou posuzovaného považovat za dobrovolné, ne za nezbytné či nutné. Podle znalce objektivizace stavu je v posudcích dostačující a umožňuje vytvořit adekvátní závěr v dané věci. Doložená dokumentace je přehledná a jednoznačná, zcela dostačující ke zjištění skutkového stavu. Z uvedeného důvodu ani znalec nepovažoval za nezbytné provést vlastní vyšetření posuzovaného. K údajné neschopnosti zvládat ZŽP „péče o zdraví“ poznamenal, že není přítomen medicínský ani jiný objektivní důvod, který by bránil posuzovanému užívat léky, a to jak dlouhodobě, tak i při nečekaných krátkodobých zdravotních obtížích. Posuzovaný k výkonu této ZŽP má dostačující schopnosti duševní i zrakové a fyzicky jistě úkon zvládne. K žalobní námitce, že žalobce není schopen číst, znalec uvedl, že ve zprávě praktického lékaře je uvedeno, že posuzovaný je schopen číst i psát. Posuzovaný absolvoval povinnou školní docházku, jejíž součástí je zvládnutí této dovednosti i u sluchově postižených osob. Nelze tedy ani důvodně dovozovat, že posuzovaný by při svých duševních schopnostech mohl být negramotný. K dotazům soudu znalec uvedl, že od podání žádosti 19. 12. 2012 do data vydání napadeného rozhodnutí 27. 8. 2013 byl žalobce osobou, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, podle zákona č. 108/2006 Sb. v příslušném znění v posuzovaném období. Žalobce nezvládal celkem tři základní životní potřeby dle výše uvedeného zákona. S přihlédnutím k aktivitám uvedeným k jednotlivým ZŽP (vymezení schopností zvládat ZŽP) uvedených v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. žalobce nezvládal základní životní potřebu: b) orientace, c) komunikace, i) osobní aktivity. Ostatní ZŽP zvládá. Ve výše uvedeném časovém období nedošlo k posudkově významným změnám ve zdravotním stavu. Při vypracování posudku znalec vycházel ze spisové dokumentace doložené soudem, obsahující mj. žalobu, posudky LPS, sociální šetření a dále z kompletní zdravotnické dokumentace praktického lékaře, která obsahovala i odborné nálezy neurologické a ORL. Doložená dokumentace byla dostačující k vytvoření posudkového závěru. Nelze důvodně dovozovat, že vlastní vyšetření posuzovaného by přineslo nové, posudkově významné skutečnosti vedoucí k odlišnému závěru.

[7] Znalec MUDr. T. V. nikoli v revizním, ale v nezávisle zpracovaném posudku, dospěl k totožnému závěru. Znalec uvedl, že žalobce trpí od narození sledován pro perinatální encefalopatii s opožděným psychomotorickým vývojem, praktickou hluchotou, psychickou retardací, kvadruparézou s větším postižením levostranných končetin. Asi před 10 lety se objevily noční záchvaty s nepravidelnou frekvencí, se ztuhnutím ve flekční křeči, někdy i s pokousáním jazyka. Od zahájení léčby karbamazepinem kompenzován. Vyskytl se pouze ojedinělý záchvat dle doložené dokumentace. Důsledkem perinatální encefalopatie jsou hluchoněmota, diskrétní levostranná hemiparéza, kompenzované noční epileptické paroxysmy, mírná duševní zaostalost. Podle znalce z výše uvedeného vyplývá, že ještě dříve, než dospějeme k hodnocení jednotlivých aktivit, je nutné stanovit závažnost funkční poruchy.

Při hodnocení stupně závislosti se bere v potaz pouze taková funkční porucha, která dosahuje úrovně těžké až úplné poruchy. Přitom ještě dále je nutné zkoumat i to, zda funkční porucha je kompenzovatelná natolik, aby bylo možno provést úkon v přijatelném standardu. Pouze taková funkční porucha, která dosahuje úrovně těžké až úplné ztráty a není možná její kompenzace k provedení úkonu v přijatelném standardu, lze dávat do souvislosti s neschopností zvládat jednotlivé aktivity. U posuzovaného je prokázána hluchoněmota, pokles mentálních schopností mírného stupně a nepatrné neurologické postižení. Z hlediska závažnosti za funkčně relevantní poruchu lze považovat pouze hluchoněmotu, která není nijak kompenzovatelná v takovém rozsahu, aby bylo možné některé aktivity provádět v přijatelném standardu. Posuzovaný je sice schopen se domluvit znakovou řečí, ale tuto kompenzaci nelze považovat za dostačující k tomu, aby některé aktivity byl schopen provádět v přijatelném standardu. Znakovou řečí není schopen se běžně domluvit. Mentální postižení u posuzovaného nedosahuje těžké funkční poruchy. Nelze proto při stanovení stupně závislosti z tohoto postižení jakkoliv odvozovat neschopnost zvládat základní životní potřeby. Právní zástupce posuzovaného namítal, že psychologické vyšetření bylo provedeno odborníkem, který nemá dostatečné zkušenosti s vyšetřením takto postižených osob. Zde nutno podotknout, že mentální úroveň se stanovuje na základně výkonových testů. Pokud postižená osoba hluchoněmotou byla schopna zvládat jakékoliv testy pro běžnou populaci na úrovni, která byla zjištěna v tomto případě, lze stěží očekávat, že jiné specifické výkonové testy zvládal na významně horší úrovni. To znamená, že pokud posuzovaný by byl vyšetřen jiným odborníkem, který má dostatečné zkušenosti s vyšetřováním hluchoněmých, lze očekávat pouze nevýznamné rozdíly ve výsledku vyšetření. Již základní vyšetření mentálních schopností, které je součástí komplexního vyšetření každým lékařem, tj. orientace osobou, místem a časem, ve kterém posuzovaný nemá žádný problém, svědčí o tom, že se nemůže jednat o těžkou poruchu mentálních funkcí. Podle podané žaloby posuzovaný není schopen dodržovat léčebný režim. Tuto námitku opírá o skutečnost, že žalobce je úplně hluchý a není schopen číst a bez cizí pomoci porozumět psanému textu. Z psychického postižení nelze jakkoliv odvozovat tak závažnou funkční poruchu, aby posuzovaný nebyl schopen porozumět dodržování léčebného režimu. Pokud žalobce může porozumět jednorázovým úkolům, lze stěží předpokládat neschopnost porozumění dodržování léčebného režimu, která je opakovanou činností. Navíc posuzovaný komunikuje znakovou řečí, kterou neovládá převážná část zdravé populace. Pokud byl schopen se naučit znakové řeči, lze logicky stěží předpokládat, že by nebyl schopen porozumět dodržování léčebného režimu.

[8] Znalec MUDr. T. V. hodnotil zvládání základních životních potřeb takto:

a) mobilita

Funkčně relevantní porucha u posuzovaného nemá jakýkoliv vliv na schopnost zvládat základní životní potřeby mobility. Ve vlastním sociálním prostředí nemá jakékoliv omezení v důsledku prokázaných funkčních poruch. Neurologická porucha nedosahuje těžkého stupně a navíc tato porucha u posuzovaného nemá jakýkoliv vliv na zvládání úkonů mobility.

b) Orientace

Posuzovaná osoba není schopna poznávat a rozeznávat sluchem. Tuto životní potřebu není schopen zvládat.

c) Komunikace

Posuzovaná osoba není schopna dorozumět a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí, není schopen porozumět zvukovým signálům a používat komunikační prostředky, které jsou založeny na hlasové komunikaci. Tuto životní potřebu není schopen zvládat.

d) Stravování

Ztráta funkce sluchového aparátu a neschopnost mluvit nemá jakýkoliv vliv na neschopnost stravování.

e) Oblékání a obouvání

Funkčně relevantní porucha u posuzovaného nemá jakýkoliv vliv na schopnost oblékání a obouvání. Stejně tak neurologická porucha nemá vliv na zvládání úkonů oblékání.

f) Tělesná hygiena

Všechny úkony spojené s tělesnou hygienou posuzovaný je schopen zvládat.

g) Výkon fyziologické potřeby

Posuzovaný nemá jakékoliv omezení, co do zvládání výkonů fyziologické potřeby.

h) Péče o zdraví

Mentální postižení u posuzovaného nelze považovat za těžkou funkční poruchu ani za ztrátu mentálních schopností. Sluchové postižení s němotou nemá vliv na schopnost zvládat úkony spojené s péčí o zdraví. Pokud je schopen porozumět řádově mnohem složitějším úkonům, lze stěží předpokládat, že není schopen zvládat úkony péče o zdraví.

i) Osobní aktivity

Vzhledem k postižení sluchového a řečového aparátu není schopen tyto úkony zvládat v přijatelném standardu. Je schopen se domluvit pouze znakovou řečí. Tuto kompenzaci hluchoněmoty nelze považovat za dostatečnou kompenzaci funkční poruchy. Tuto životní potřebu není schopen zvládat.

j) Péče o domácnost

U posuzovaného není přítomna žádná funkční porucha, ze které by šlo odvodit neschopnost zvládat úkony péče o domácnost.

[9] Na dotazy soud znalec MUDr. V. uvedl, že žalobce k předmětným datům se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Není schopen zvládat tři základní životní potřeby podle zákona č. 108/2006 Sb. Jsou to: b) orientace, c) komunikace, i) osobní aktivity. V předmětném časovém období nedocházelo k funkčně relevantním změnám dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Funkční porucha je zcela nepochybně trvalá a na stejné úrovni, stejně tak i schopnost kompenzace. Vlastní vyšetření znalcem ani další klinické vyšetření posuzovaného považoval znalec za naprosto zbytečné. Funkčně významná porucha, v tomto případě hluchoněmota, je stanovena zcela nezpochybnitelně. Další funkční poruchy, které jsou přítomny u posuzovaného, jsou zcela nepatrné a z hlediska Mezinárodní klasifikace funkčních poruch je lze považovat za žádný problém nebo maximálně za lehký problém. Rozhodně nedosahuje těžké poruchy nebo ztráty funkce. Takové poruchy ve smyslu prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb. nelze považovat z relevantní z hlediska posuzování stupně závislosti.

[10] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 29. 8. 2013.

[11] Ze správního spisu soud zjistil, že řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno žádostí o příspěvek na péči, doručeného Úřadu práce ČR – krajské pobočce v Olomouci dne 19. 12. 2012.

[12] Podle záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 25. 1. 2013 žalobce prodělal DMO, postižena je celá levá strana, trpí totální hluchotou. Narušena je jemná i hrubá motorika levé ruky, viditelná deformace, chůze bez problémů, pomůcky nepoužívá, zvládá i chůzi po schodech i změnu poloh. Žalobce je absolventem SOU pro žáky s postižením, obor pomocný kuchař. Pracuje na zkrácený úvazek jako pomocná síla v kuchyni, Zvládá osobní hygienu, obouvání, při šetření byl plně orientován, dorozumívá se znakovou řečí. Pobírá invalidní důchod I. stupně. Práce v domácnosti vykonává matka, žalobce vykonává jednodušší práce, při návštěvách lékaře a vyřizování ho doprovází matka.

[13] Podle posudku lékařské posudkové služby OSSZ Olomouc ze dne 12. 3. 2013 žalobce není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při třech základních životních potřebách: komunikace, osobní aktivity a péče o domácnost.

[14] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 4. 2013 byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč od prosince 2012. V odůvodnění toto rozhodnutí citovalo výsledek posouzení uvedený shora a záznam ze sociálního šetření.

[15] V odvolání žalobce namítal, že nezvládá základní životní potřebu orientace a péči o zdraví pro svou úplnou hluchotu s odkazem na § 34 odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb.

[16] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí k péči o zdraví konstatoval, že žalobce zvládá známé, resp. opakující se situace a při objektivně zjištěném intelektu je schopen se zacvičit na samostatné užívání léků, orientace byla uznána jako nezvládaná. Závěr PK MPSV je v korelaci se závěrem LPS OSSZ, s výjimkou posouzení potřeby péče o domácnost. Podle PK MPSV není důvod, proč by si žalobce sám nenakoupil, neuvařil jednoduché jídlo, neuklidil a nehospodařil s penězi. PK MPSV a OSSZ shodně dospěly k závěru, že žalobce je závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. Posouzení stupně závislosti je plně v kompetenci posudkových orgánů, které posoudily stav žalobce na základě úplné zdravotnické dokumentace a souvisejících podkladů, posudkoví lékaři vycházeli z aktuálního zdravotního stavu žalobce a z objektivně zjištěných skutečností. Žalovaný neměl důvod pochybovat o objektivitě stanovisek posudkových orgánů, jejich závěry jsou v korelaci se závěry sociálního šetření.

[17] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] Podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

[19] Nejdříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je

zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí. K tomu soud dodává, že podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, č. j. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28. 11. 1997, č. j. 5 A 27/1995-29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, nebo ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. I z tohoto pohledu požadavků přezkoumatelnosti napadená rozhodnutí obstála. Posudek PK MPSV obsahuje výpis všech podkladů a zdravotnické dokumentace, ze které komise vycházela. S plným zněním posudku se mohl žalobce seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu na základě výzvy žalovaného ze dne 30. 7. 2013, kterou jeho matka převzala jako zmocněnec dne 2. 8. 2013, příp. si jeho zaslání mohl vyžádat anebo si pořídit kopii při nahlédnutí do spisu. V souzené věci si nemohl žalovaný učinit úsudek ve věci sám, ale byl povinen v souladu s § 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, si vyžádat odborný posudek, který pak hodnotil z hlediska jeho celistvosti, úplnosti, aktuálnosti, vnitřní bezrozpornosti, přesvědčivosti a odbornosti. Protože žádný jiný důkaz v odvolacím řízení žalovaný nepořizoval a neprováděl, posoudil pouze soulad obou posudků s výsledky sociálního šetření; přitom mezi těmito důkazy rozpory neshledal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k namítanému nezvládnutí základní životní potřeby orientace tak, že byla jako nezvládnutá uznána a k základní životní potřebě péče o zdraví podle posudku PK MPSV tak, že není důvod, aby žalobce tyto potřeby nezvládl, že žalobce zvládá známé, resp. opakující se situace a při objektivně zjištěném intelektu je schopen se zacvičit na samostatné užívání léků.

[20] Soud dává žalobci zapravdu v tom, že se všemi konkrétními odvolacími námitkami se žalovaný ani posudek PK MPSV nevypořádaly vyčerpávajícím způsobem. Žalobce v odvolání namítal, že *péči o zdraví nezvládá pro svou úplnou hluchotu, pro kterou není schopen dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. Z důvodu úplné hluchoty a neschopnosti číst s porozuměním textu není bez cizí pomoci schopen zvládnout ani jeden z bodů ZŽP dodržování léčebného režimu u péče o zdraví*. V posudku PK MPSV a následně žalobou napadeném rozhodnutí je pouze uvedeno, že při objektivně zjištěném intelektu je žalobce

schopen se zacvičit na samostatné užívání léků, vůbec nic dalšího k těmto citovaným námitkám uvedeno není. Ačkoli takové odůvodnění skutečně nesplňuje požadavek na řádné a konkrétní odůvodnění, proti kterému má vůbec žalobce možnost brojit, nemá taková vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163), podle níž je nutné vždy zkoumat míru procesního pochybení s ohledem na složitost předmětu řízení, je nutno dospět k závěru, že toto dílčí pochybení správních orgánů nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. I následné dokazování v soudním řízení potvrdilo, že uvedená vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[21] Podle § 64 s. ř. s. (podle kterého se přiměřeně užije pro soudní řízení správní občanský soudní řád) a podle § 101 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1965 3 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“) *k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba (návrh na zahájení řízení) nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení.* Podle § 101 odst. 1 písm. b) o. s. ř. *jsou účastníci povinni zejména plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem.*

[22] Podle § 120 odst. 1 o. s. ř. *účastníci jsou povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navrhaných důkazů provede.*

[23] Mimo námitku nepřezkoumatelnosti žalobce brojil proti posouzení svého zdravotního stavu a stupně závislosti, tzn. proti zjištění a vyhodnocení skutkového stavu. Protože v soudním řízení správním ve věcech příspěvku na péči není dána kompetence posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, posoudit stupeň závislosti může pouze odborná osoba a tou je v soudním řízení správním pouze znalec z oboru zdravotnictví se specializací posudkové lékařství. O tom byl žalobce písemně poučen a navrhl ustanovení znalce. Poté, co žalobce namítl podjatost znalce MUDr. V. L. pro jeho zaměstnanecký poměr k žalovanému (PK MPSV), soud ustanovil nezávislého znalce.

[24] Oba podané znalecké posudky soud shledal jako úplné, bezrozporné, odborně dostatečně odůvodněné a přesvědčivé. Ve znaleckých posudcích nejsou rozpory s doloženými lékařskými zprávami a posouzení zvládání základních životních potřeb v obou posudcích odpovídá vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádí zákon o sociálních službách. Navíc oba znalecké posudky dospěly ke shodnému závěru, nadto totožnému s posouzením posudkových orgánů žalovaného.

[25] Žalobce se k posudku nevyjádřil a nenavrhoval žádné další dokazování.

[26] Soud proto zvažoval, zda ve věci existují takové pochybnosti nebo o důvody, které by ho vedly k tomu, aby nařídil provedení důkazu (podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*) a shledal, že žádné takové důvody ve věci nejsou.

[27] V napadeném rozhodnutí jsou dostatečně popsány konkrétní důvody, proč žalobce je schopen zvládat základní životní potřebu péči o zdraví. S tímto zhodnocením se soud na základě prostudované spisové dokumentace ze správního i soudního spisu ztotožňuje.

[28] K námitce k nezvládnání základní životní potřeby „péče o zdraví“, včetně potřeby užívat různé léky v různých množstvích a jejich změny, soud konstatuje, že není důvodná. Znalec MUDr. V. ve svém posudku uvedl, že mentální postižení žalobce není funkčně těžkou poruchou ani ztrátou mentálních schopností. Sluchové postižení s němotou nemají vliv na schopnost zvládat úkony spojené s péčí o zdraví. Pokud je žalobce schopen porozumět řádově mnohem složitějším úkonům, lze stěží předpokládat, že není schopen zvládat úkony péče o zdraví. Rovněž znalec MUDr. L. ve svém posudku uvedl, že není medicínský ani jiný objektivní důvod, který by bránil žalobci užívat léky, a to jak dlouhodobě, tak při nečekaných krátkodobých zdravotních obtížích – žalobce má k výkonu této základní životní potřeby dostačující schopnosti duševní i zrakové a fyzicky jistě úkon zvládne. Ačkoli je v žalobě uvedeno, že žalobce není schopen číst, avšak ve zprávě praktického lékaře je uvedeno, že je schopen číst a psát. Žalobce absolvoval povinnou školení docházku, jejíž součástí je zvládnutí této dovednosti i u sluchově postižených osob, proto nelze dovozovat, že by žalobce byl negramotný. Mj. znalec uvedl, že žalobce má mentální schopnosti v nižším pásmu normy, je orientovaný osobou, místem a časem i situací, netrpí duševním onemocněním.

[29] K námitce budoucí neschopnosti dodržovat stanovený léčebný režim soud konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, posuzování potenciálních schopností v budoucnu je mimo jeho kompetence. Stejně tak správní úřady rozhodují v souladu s § 7 odst. 1 a 2 zákona o sociálních službách o aktuálním zdravotním stavu a stupni závislosti.

[30] Námitku neodůvodnění zvládnání základní životní potřeby péče o domácnost neshledal soud jako opodstatněnou. Jak uvádí žalobce v žalobě, k této potřebě nic nenamítal, protože byla jako nezvládaná u LPS OSSZ uznána. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu neměl žalovaný důvod se k této otázce více vyjadřovat, k podkladům rozhodnutí se ani na výzvu žalobce nevyjádřil.

[31] Související námitku, že žalovaný rozhodl v neprospěch žalobce, tedy v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu, soud shledal jako lichou. Podle § 90 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem*. Soud především konstatuje, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně a tento výrok žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil. Nedošlo tak k žádné změně rozhodnutí ze dne 19. 4. 2013, a to ani k horšímu. Nemohlo proto dojít ani k porušení legitimního očekávání žalobce, ani

žádnému zásahu do jeho práv. Pokud by se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, jak mu žalovaný umožnil, zjistil by uznání konkrétních základních životních potřeb s posudku PK MPSV a nemohl by být překvapen.

[32] Soud se neztotožnil s žalobní námitkou nevypořádání rozporu mezi jednotlivými posudky žalovaným. Žalovaný uvedl, že ve svém závěru se posudek OSSZ a PK MPSV nelišily, na výrok napadených rozhodnutí rozdíl v posouzení jednotlivých základních životních potřeb neměl vliv. S tím soud souhlasí. Povinnost vypořádat rozpory v jednotlivých posouzeních by měl žalovaný k odvolací námitce anebo případně námitce podané ve vyjádření k posudku podle jejího obsahu.

[33] Soud souhlasí s žalobcem v tom, že posudek PK MPSV není privilegovaným důkazem. Zpravidla však ve věcech, kdy si správní úřad není oprávněn učinit úsudek o odborných otázkách sám, ale jsou k tomu zákonem určeny specializované orgány, je správní úřad povinen z odborného posudku vycházet a pokud zde existuje takové rozpory s jinými důkazy, anebo pochybnosti o úplnosti, aktuálnosti, odbornosti, přesvědčivosti, je povinen v rámci správního uvážení o volbě dalších úkonů v rámci svého postupu provést či neprovést další důkazy (např. doplnění posudku, vyžádání lékařských zpráv atd.) a v případě neprovedení navrhovaných důkazů tento postup odůvodnit. V souzené věci to však nebylo na základě odvolacích námitek potřeba.

[34] Jako nedůvodnou shledal soud námitku o tom, že nebyl proveden řádně důkaz listinou, podle § 18 odst. 1 správního řádu. Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam.* Podle § 53 odst. 6 správního řádu *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.* Podle § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.* Soud zdůrazňuje, že žalobce měl možnost se s podklady rozhodnutí (posudkem PK MPSV) seznámit na základě výzvy ze dne 30. 7. 2013, kterou převzala do vlastních rukou matka (zmocněnkyně) žalobce. Součástí obsahu této výzvy byl i závěr posudku, podle kterého byl žalobce uznán osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I od 1. 12. 2012. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, čj. 1 As 157/2012-40, www.nssoud.cz, *správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.* I když se v odkazované věci jednalo o listinu doloženou účastníkem správního řízení, argumentace je použitelná i v souzené věci. S obsahem listiny coby důkazu se žalobce měl možnost seznámit při nahlížení do spisu před vydáním rozhodnutí a závěr posudku byl žalobci písemně sdělen, dostal se objektivně do jeho dispoziční sféry. Účel § 51 odst. 2 věta první

správního řádu, podle kterého *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*, byl naplněn i v souzené věci a postup správního úřadu nebyl žalobci na újmu. Proto i tato námitka je nedůvodná.

[35] Ke zjištění skutkového stavu soud odkazuje na citované odůvodněné závěry znaleckých posudků, které se shodly s posouzením posudkových orgánů ve správním řízení a argumentaci uvedenou výše.

[36] Námitku jednání PK MPSV bez přítomnosti žalobce neshledal soud jako důvodnou. Ze spisu soud zjistil, že žalovaný nepožádal posudkovou komisi o vyšetření žalobce ani o zdůvodnění opačného postupu. O vyšetření u PK MPSV nežádal ve správním řízení ani sám žalobce. Sama PK MPSV ve svém posudku neuvádí, proč žalobce nevyšetřila. Ačkoliv by zpravidla měl být žalobce při posouzení stupně závislosti vyšetřován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, čj. 4 Ads 82/2011 - 44, www.nssoud.cz), lze provést posouzení bez jeho přítomnosti (jak právě v odkazované věci potvrdil ve svém právním názoru i Nejvyšší správní soud), a to zejména za předpokladu, že takto usoudí posudkový lékař na základě doložené zdravotnické dokumentace, vznesených námitek a dalších skutečností vztahujících se ke konkrétní posuzované věci. Pokud při kterémkoliv posouzení ve správním řízení anebo v soudním řízení správním není podkladová dokumentace úplná, je na účastníku řízení, aby vznesl tuto námitku v řízení, a to včas. Ostatně žalobce sám neuvádí, co by mělo vyšetření u PK MPSV prokázat, proč by posudková komise měla vyšetření provést.

[37] K námitce neúplnosti posudku soud konstatuje, že jde toliko o obecnou námitku, bez konkrétního uvedení, které lékařské zprávy v posouzení chybí. Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[38] Námitka o nálezu MUDr. E. H., kde jsou uvedeny zdravotní potíže žalobce, které však nebyly všechny zohledněny v posudku, není důvodná. V posudku je tato lékařská zpráva uvedena jako podklad a je z ní proveden na straně 2 posudku výpis podstatných skutečností. Žalobce sám tuto zprávu k žalobě nepřiložil. Podstatné však je, že tato zpráva je zhodnocena v posudku znalce MUDr. V. (str. 8, bod 1.4) i na str. 2 posudku znalce MUDr. L.. Námitky vůči znaleckým posudkům žalobce nevznesl.

[39] Soud neshledal jako opodstatněnou ani námitku proti tomu, že psycholožka MUDr. I. L. nemá zkušenosti s vyšetřením pacientů, kteří trpí úplnou hluchotou, a proto její zpráva neměla být podkladem pro vydání posudku PK MPSV. Nic konkrétního proti jejímu nálezu totiž ve své obecné námitce žalobce nezmiňuje, nezvládání základní životní potřeby orientace bylo navíc uznáno, jiný důkaz žalobce

nenavrhoval, závěry o intelektu a mentálních schopnostech nepopíral. Nicméně podle citace v posudku znalce MUDr. V. (str. 11) byly při psychologických testech použity vzhledem ke sluchovému a tedy komunikačnímu omezení žalobce testové metody hodnotící převážně neverbální (perforační) složku intelektu.

[40] Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[41] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalovanému ze zákona nenáleží a žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Náklady na přiznané znalečné v případě žalobce, který byl osvobozen od placení soudních poplatků usnesením soudu ze dne 10. 2. 2014, čj. 73 Ad 35/2013 – 33, nese v souladu s § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 28. 7. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně